

***Dendroctonus micans* Kugelan**
Bielojad olbrzymi

UE: II/B (a) 3.
PL: 2/B A. 3.

Wycieki żywicy na powierzchni pnia świerka (z lewej) oraz obraz żerowiska pod korą świerka (z prawej)

***Dendroctonus micans* Kugelan**

Bielojad olbrzymi

Rośliny żywicielskie: główną rośliną żywicielską jest świerk, czasami zasiedla sosnę i jodłę.

Objawy występowania: Atakuje zazwyczaj dolną część strzały oraz szyję korzeniową i grubsze wystające korzenie żywych drzew, bardzo często uszkodzonych. Rzadko zasiedla górną część strzały. Najczęściej występuje w drzewostanach przerzedzonych i na drzewach skrajnych. Chodniki macierzyste dł. do 10 cm, rozszerzające się w części początkowej, przyjmują kształt buta. Wyraźnie naruszają biel. Wokół otworu wejściowego obecne bardzo charakterystyczne różowawe wycieki żywicy zmieszanej z trocinami, osiągające wielkość orzecha laskowego. Łarwy żerują z jednej strony chodnika macierzystego, początkowo obok siebie, wygryzając płatowato wewnętrzne warstwy kory i łyko. Żerowiska wypełniają ciasno ubite trocinki i odchody. Po przezimowaniu rozdzielają się i wygryzają oddzielne chodniki zakończone kolebkami poczwarkowymi w pobliżu wspólnego chodnika. Żer dojrzewający w miejscu wylęgu lub w pniach i korzeniach zdrowych drzew.

Identyfikacja i biologia: Rójka odbywa się w maju – czerwcu. Największy krajowy kornik. Chrząszcz długości 6,0–6,5 mm w przypadku samca, samica 7–8 mm. Ciało owalnowalcowate, barwy smolistoczarnej, lśniącej, pokryte odstającymi, żółtymi szczecinkami. Głowa kulista z krótkim rykiem. Przedplecze szersze niż długie, w przedniej części zwężone, grubo i gęsto kropkowane. Pokrywy o szorstkiej rzeźbie, z kropkami ułożonymi w rzędy; międzyrzędy szerokie, zmarszczone i ziarenkowate. Ścięcie sklezione, oszczecinione gęściej niż pozostała część pokryw. Gatunek pospolity w Europie Środkowej, Płn. na Syberii i w Japonii. Sięga daleko poza koło podbiegunowe. W Polsce występuje na całym obszarze, ale niezbyt często spotykany.

Termin lustracji i pobieranie prób: Przeglądać rośliny i drewno przez cały sezon wegetacyjny poszukując objawów występowania szkodnika i samych szkodników. Do analizy laboratoryjnej najlepiej przekazywać postaci dorosłe: żywe lub uśmiercone i zakonserwowane w odpowiedni sposób.